

Ik val en val en struikel onder de gouden regen

(werktitel)

Personages

P: Hoofdpersonage (in de 20), fysiek in het hier en nu. Is bipolair en is zwanger van een kindje waarvan ze niet weet of ze het houdt.

Haar stemmingen

Wyona: Haar manische zelf

Waits: Haar depressieve zelf

Haar stemmen*

M: Stem die het altijd beter weet (moeder, vriendin, psychiater)

O: Stem die optimisme haar zelve is (clichés)

**Ik heb ervoor gekozen om regieaanwijzingen deel te maken van de stemmen die het hoofdpersonage P ervaart. Alsof elke aanwijzing een oordeel/stem/richting is. Kan letterlijk uitgesproken, hoeft niet.*

Scene

Brief aan ongeboren kind

P: Mijn lieve ongeboren kind,

Mijn, ja. Want jij bent van mij. Dat is tot nu toe het enige zekere dat ik weet. Dat jij leeft, ja ook dat. Hoe lastig ik dat vind. Het maakt je kwetsbaar en het geeft mij minder ruimte om na te denken over de keuze die ik moet maken.

Ik schrijf je zodat ik er niet alleen in sta, denk ik.

Ik schrijf je omdat ik mijn razende gedachtes wil sorteren en wil richten.

Ik schrijf je misschien ook om vast te leggen. Jou vast te leggen, en mij vast te leggen – hoe de situatie ook uiteindelijk zal zijn.

Ik heb vandaag een boek gekocht over rouwverwerking. Er is niemand doodgegaan of zo, maar ik kan niet goed huilen.

Om dingen. En al helemaal niet om mensen. Soms om hele jonge dieren die in de moeilijkheden komen, gered moeten worden; ja dat wel.

Misschien voel ik me vaak zo. Als een jong dier. Ik zou niemand kunnen bedenken die mij zou moeten redden.

Scene van Waits

In de bouwmarkt

Gangpad 12: gordijnen, textiel, roedes

Gangpad 13: verlichting, snoeren

Je bent te klein om het snoer uit de schappen te pakken

En te bescheiden om hulp te vragen

In gangpad 2 sta je met spijkers in je handen

Plastic doosje met scherpe randjes

Bedoelt voor de lijsten aan de muur in je nieuwe huis

Je snijdt het doosje langs de plooi van je wijsvinger kootje totdat het bloedt

Oppassen!

Stap voor stap

Midden in de nacht

Met blote voeten in het koude gras

Geen gehuil op de vroege ochtend meer

Bloed?

Je ligt op de grond

Langzaam met een veer strijkend in de holte van je mossige oksel

Komt de zon weer op

En dan–

Jeuk, onder je huid. Krabben is niet genoeg

Je bent op de weegschaal gaan staan in je vergrijsde ondergoed met rafelende kantjes

De puistjes op je billen zijn net iets duidelijker geworden dan vorige week.

En de stoppels op jouw rode huid en je vetranden die alleen jij die dag te zien krijgt en

ook de make-up die je gezicht niet staat vandaag en

ook vandaag heb je moeite met ademen

In en uit

Eerder

In

In

In

En uit

Scene van Wyona

En soms dan denk ik weleens, dan denk ik weleens:

WAAROM GAAT ALLES ZO LANGZAAM

Ja ik ga heel snel, en zo wil ik ook gaan. De hele tijd wil ik snel gaan dat weerhoudt me ook van dingen en zaken die helemaal niet belangrijk zijn soms om mee bezig te zijn, wie wil er nou bezig zijn de hele tijd met blauwe enveloppen, termijnen, en de vaatwasser op tijd leegruimen. Ik heb niet eens een vaatwasser en dat boeit me niet want schone vaat is mijn laatste prioriteit. Pak een vies bord, en strooi je eten erop als een goedkoop driesterren studentengerecht. Klop aan bij je moeder als je klaagt over terugkerende was. Iedereen heeft toch zijn lievelingsshirt? Broek?

Nee.

Ik ben als een foton en ik wil bloemen in mijn huis.

De hele tijd bloemen in mijn huis

Ik wil de buurman die–

Ik wil de buurman.

Hem wegtrekken uit zijn vierkante meters, zijn blubberige buik mijn lichaam laten voelen zodat hij een ieder geval één keer heeft gevoeld hoe het is om aangeraakt te worden.

De buurman, hij heet dus Teun. TEUN! Altijd al een man willen hebben, pakken die TEUN heet. TEUN houdt dus van auto's maar het is niet zo dat hij eraan sleutelt, hij verkoopt alleen onderdelen ofzo en ik wil dat hij mij ziet telkens als hij met zo'n onderdeel aan het sjouwen is.

Er is iets aan zijn bouw, aan zijn rechtlijnige denken wanneer ik een klassiek 'Hee buur, hoe is het met jou', praatje uitwissel, wat hem zo onweerstaanbaar maakt. Hij antwoordt altijd hetzelfde met: 'Hallo'.

'Hallo'.

Zijn voorhoofd glimt een beetje, vanwege de minimale inspanning– of maximale – van het sjouwen van zo'n onderdeel. Dan kan het niet anders dat hij, tijdens dat burige praatje, ziet aan mij dat mijn blauwgroenige ogen ook glimmen. Stralen, shinen. De vrouw die hij nooit dacht te krijgen: BAM dat ben ik.

Dan is het tijd.

YES YES YEEEHAAS!

IK HOEF GEEN SERVIESSET DIE HETZELFDE IS, TWAALFVOUDIG IN MIJN KEURIG GEORGANISEERDE KEUKENKASTJES.

Ik hoef geen perfect onderhouden plantjes

Ik wil een oerwoud in mijn woonkamer

Wat ook de slaapkamer is en de eetkamer en ook de plek waarop ik iedereen wil zien in mijn mooiste kleding.

EN IK HEB TEUN

Ik wil mijn mooiste kleding. Mijn jurk. Ach mijn jurk.

En dan denk ik nog een keer bij mezelf:

WAAROM GA IK ZO SNEL

Ik ben het allermooist in de avond, ik weet niet waarom, ik ben het allermooist in de avond. En deze jurk

WAAROM GA IK ZO SNEL

En ik straal en ik ben de mooiste
En ik wil en ik ga

EN IK HEB TEUN

Waits: En jij had Teun

P: en ik had Teun.

Scene

M: 'Je bent weer lekker op tijd zeg.'

Wyona: 'Bij jou is het nooit saai.'

Waits: 'Je bent bijzonder, net zoals iedereen.'

M: 'Heb je het al helemaal opgegeten?'

O: 'Het komt allemaal goed'

Wyona: 'Wat een mooie ogen heb jij.'

Waits: 'Met alleen persoonlijkheid red je het niet.'

O: 'Je moet gewoon even ademen'

M: 'Zullen we andere muziek opzetten, want dit is zo... ja. Down.'

O: 'Volgende maand wordt jouw maand!'

Wyona: 'Ja proost!'

O: 'Je kunt de wereld mooier maken door te doen wat jou het meest gelukkig maakt'

Wyona: 'Proost op het geld wat nooit gaat groeien

Proost op iedereen die blijft zoeken

Proost op alles wat groen is

En alles wat dat pretendeert te zijn

Proost op kerstverlichting

Proost op water uit de kraan op een brakke ochtend

Proost op een parkeerplek zonder boete

Proost op iedereen die maandagavond weekend viert'

O: 'Met jouw geloof in je missie inspireer je de mensen om je heen'

Waits: 'En wat nou als je gewoon dood zou gaan?'

Wyona: 'Dit nummer kan ik honderd keer horen'

Waits: 'Wie heeft het nou echt door?'

M: 'Je ziet er niet zo goed uit. Slaap je wel?'

O: 'Je krijgt ruimte om authenticiteit te ontsluiten. '

Waits: 'Je kunt ook gewoon doodgaan.'

M: 'Heb je me nodig? Want dan moet je het zeggen.'

Waits: 'Niemand heeft jou echt nodig.'

Scene gelukkig

P: Eigenlijk ben ik best wel heel erg gelukkig.

Stilte

P: Ja

Stilte

P: Eigenlijk wel

Korte stilte

P: Eigenlijk ben ik echt heel erg gelukkig.